

spares. Naar der et enkelt Sted ophober sig flere Forretninger, maa der andre Steder blive Lakuner, og saa maa det være Administrationens Pligt at flytte en Embedsmand fra det ene Sted til det andet. Jeg tror, man maa have Lov til at stille sig paa samme Standpunkt, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) i sin Tid stillede sig paa, da han var Ordfører for Reformpartiet: status quo-Standpunktet: ingen nye Embedsmænd, medmindre der andetsteds kan undværes et tilsvarende Antal Embedsmænd. Jeg har intet imod Lønningslove, jeg har stemt for dem Gang paa Gang, men jeg tilstaar, at Betingelsen for store Lønninger maa være, at der ikke bliver flere Embedsmænd end nødvendigt.

Den højtærede Konseilspræsident sagde i sin Tid de smukke Ord: Lader os alle spare — oremus eller hvad det nu hedder paa Latin —, men det er, som de frikonservatives Fører i Landstinget sagde, at hver Gang vi komme til det Rhodos, hvor vi skulle spare, glemme vi disse Ord. Af den Grund mener jeg, at jeg ikke har Ret til at stemme for, men oven i Købet maa have Lov til at stemme imod et Lovforslag, der knæsætter Princippet: flere Embedsmænd, flere Folk at betale Løn og Pension til, til Trods for, at vi for nylig have vedtaget store Forøgelsers af Antallet af Centraladministrationens Embedsmænd. Dertil kommer, at jeg ikke helt kan frakende det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) Ret, naar han siger, at om end Finansministeren hævder, at Embedsmændene ere overbebyrdede, have de dog Tid til at sidde adskillige andre Steder ogsaa. En af den højtærede Finansministers egne Embedsmænd, hans Departementschef, har jo Tid til at røgte mange andre Ting ved Siden af sit Embede, det ved den højtærede Finansminister. Og saadan er der mange andre, saa at i alt Fald for enkelte Embedsmænd er det at være Embedsmand snart et Bierhverv. Den højtærede Minister maatte hellere sige til dem, at hvis de ikke have Tid til at gøre mere Arbejde, maa de afgive nogle af deres Hverv udenfor. Jeg mener overhovedet, at det at arbejde for Staten er i den Grad en Ære, at en Mand, der er i Statens Tjeneste, ikke har Lov til at gøre Vrøvl over sin Arbejdstid og lignende. Det skal jeg nu imidlertid ikke komme ind paa. Det afgørende for mig er, at Repræsentationen og Befolkningen kunne forlange, at vi ikke, fordi vi have faaet parlamentariske Ministre, samtidig faa et voksende Antal Embedsmænd.

Man mærker, at Departementerne have mere og mere at sige, Departementscheferne faa efterhaanden for meget at sige. I et Land, hvor Ministrene ikke vælges efter Hensyn til Kvalifikation, men efter politiske Hensyn, ville ganske naturligt Departementscheferne blive mægtige og bør være det. Men alligevel vil jeg bede det høje Ting endnu en Gang overveje denne Sag. Man skal huske en lille Smule paa, at Bondevennerne og det gamle Venstre muligvis i sin Tid gik for vidt i deres sure Mistænksomhed mod Embedsmændene, men at man ogsaa kan gaa for vidt til den anden Side, naar man, straks der forlanges et nyt Embede, gaar med til Oprettelsen deraf.

Parkov: Den Betragtning, den højtærede Finansminister gjorde gældende, kan jeg ikke dele. Det forekommer mig, at det ikke er tilstrækkeligt ved Invalidsagens Afgørelser, at der ved Forundersøgelsen er militær Bistand. Det kan være af stor Betydning, at der ved selve Sagens Behandling er militær sagkyndig Bistand til Raadighed. Der kunde sikkert nævnes adskillige Eksempler paa, at saadan har været fornødent, og man kan befrygte, hvis Afgørelsen henlægges til et ministerielt Kontor, at man der ikke vil have den fulde Forstaaelse af forskellige militære Begreber. Det har man derimod, saa længe der i Invalidebestyrelsen sidder Repræsentanter for Hær og Flaade. For Invalidernes Vedkommende tror jeg, at den sikreste og retfærdigste Løsning kommer fra en Invalidebestyrelse.

Det har, som Ministeren meget rigtig pegede paa, ogsaa været af Betydning for mig, at det i Invalidebestyrelsen var et flersidet Skøn, der traf Afgørelsen, medens det ved Henlæggelsen til Ministeriet til Slut var en enkelt Mand, der traf Afgørelsen. Ganske vist passerer Sagen jo opad fra Fuldmægtig til Kontorchef osv., men det bliver dog den, der staar øverst, der faar den endelige Afgørelse, og saa er det for saa vidt ligegyldigt, om de underordnede Embedsmænd have en anden Mening. Det har man set adskillige Eksempler paa. Naar Ministeren sammenstillede Forholdet med de fri Fattiggassers Overgang til Hjelpekasserne og med Menighedsraadene, maa jeg sige, at en saadan Sammenstilling ikke med Rette kan foretages. Hjelpekasserne sammensættes ved Hjælp af Valg ude i Befolkningen. Det maa derfor antages, at de Mænd, der sidde i deres Bestyrelse, have Befolknin-